

บทที่ 5

สรุปผลการทดลอง

จากการเก็บตัวอย่างดินจากแหล่งปลูกข้าว ข้าวโพดและอ้อย บริเวณภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มาแยกหาเชื้อจุลินทรีย์ตระหง่านในโตรเจนในสกุล *Azotobacter Beijerinckia* และ *Azospirillum* และจุลินทรีย์ย่อยสลายฟอสเฟต แล้วคัดเลือกจุลินทรีย์ที่มีประสิทธิภาพ บ่ำในปุ๋ยหมักที่ผสมตัวหินฟอสเฟต ผลการทดลองมีดังนี้คือ

1. สามารถรวมเชื้อแบคทีเรียตระหง่านในโตรเจนที่เจริญได้ในอาหารเดี่ยว เชื้อ *Azotobacter* จำนวน 30 isolates โดยแบ่งเป็นในภาคเหนือ 10 isolates ภาคกลาง 10 isolates และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 10 isolates ในจำนวนนี้เชื้อแบคทีเรีย isolate Nab012 สามารถตระหง่านได้มากที่สุด คือ $652.89 \mu\text{mol C}_2\text{H}_4/\text{tube/h}$ ส่วนแบคทีเรียที่เจริญในอาหารเดี่ยว เชื้อ *Beijerinckia* รวบรวมได้ 30 isolates แบ่งเป็นภาคเหนือ 10 isolates ภาคกลาง 10 isolates และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 10 isolates โดย isolate Nbi007 เป็นเชื้อที่ตระหง่านได้มากที่สุด เท่ากับ $723.70 \mu\text{mol C}_2\text{H}_4/\text{tube/h}$ สำหรับ *Azospirillum* นั้นสามารถรวมได้ทั้งหมด 57 isolates แบ่งเป็นภาคเหนือ 17 isolates ภาคกลาง 12 isolates และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 28 isolates โดยที่ isolate Nazs032 Cazs055 และ Neazs033 ซึ่งเป็น isolate ที่ตระหง่านได้สูงกว่า isolate อื่น คือ ตระหง่านได้เท่ากับ 51.72 , 51.62 และ $48.81 \mu\text{mol C}_2\text{H}_4/\text{tube/h}$ ตามลำดับ

2. สามารถรวมเชื้อจุลินทรีย์ย่อยสลายฟอสเฟตได้ 6 isolates โดยที่ isolate F003 มีการเจริญเติบโตและผลิตเอนไซม์ acid phosphatase มากกว่า isolate อื่นและทำให้ฟอสฟอรัสที่เป็นประโยชน์ถูกดูดซึมน้ำมากที่สุดด้วย

3. เมื่อนำจุลินทรีย์ตระหง่านในโตรเจน *Azobacter Beijerinckia* และ *Azospirillum* ที่มีแนวโน้มตระหง่านในโตรเจนได้มากที่สุด โดยใส่สกุลละ 1 isolate และจุลินทรีย์ย่อยสลายฟอสเฟตไปบ่ำในปุ๋ยหมักที่ใส่และไม่ใส่หินฟอสเฟตเป็นแหล่งฟอสฟอรัสพบว่า เมื่อบ่ำปุ๋ยหมักนาน 4 สัปดาห์ ปุ๋ยหมักที่ใส่เชื้อแบคทีเรียตระหง่านในโตรเจนไม่ว่าจะใส่อ่างเดียวหรือใส่ร่วมกับเชื้อร้ายย่อยสลายฟอสเฟตไม่ทำให้ปริมาณในโตรเจนแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากปุ๋ยหมักที่ไม่ได้ใส่เชื้อ แต่การใส่เชื้อร้ายางเดียวหรือใส่กากนำ้ำตาลร่วมกันใส่เชื้อร้ายและจุลินทรีย์ตระหง่านในโตรเจนทำให้ปริมาณในโตรเจนในปุ๋ยหมักลดลง สำหรับปริมาณฟอสฟอรัสที่เป็นประโยชน์พบว่ามีเพิ่มมากขึ้นเมื่อบ่ำปุ๋ยหมักไว้นานขึ้น

โดยปัจย์หมากที่ใส่หินฟอสเฟตและใส่เชื้อรากำให้มีฟอสฟอร์สมากที่สุด โดยมีมากกว่าปัจย์หมากที่ไม่ได้ใส่เชื้อรากและหินฟอสเฟตประมาณ 38.5%

จะเห็นได้ว่า การบ่มปัจย์หมักด้วยหินฟอสเฟตและใส่เชื้อรากย่อยถลายฟอสเฟตที่คัดเลือกได้ในครั้งนี้สามารถทำให้ปัจย์หมักมีฟอสฟอร์สที่เป็นประizable ต่อพืชเพิ่มมากขึ้นซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทางในการผลิตปัจย์หมักที่มีธาตุอาหารพืชเพิ่มมากขึ้นได้อีกวิธีหนึ่ง